

Det skal jeg for så vidt ikke beklage, for jeg er glad for at kunne sige som Egil i den stolte islandske saga, at vi skal dømmes efter de strenge moralske krav. Men sådan siger man altså ikke i Socialdemokratiet, og dermed er statsministerens moralske snak afsløret som de tomme tirader, den er.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil sige til statsministeren, at jeg gerne vedstår – og jeg gentager det gerne – at jeg mener, at en bank, et pengeinstitut, en virksomhed, som ikke er i stand til at overleve eller blive fusioneret eller sammenlagt, når man har gjort, hvad man kan, er nødt til at kunne gå konkurs. Sådan er reglerne, når man lever i et markedsøkonomisk samfund!

Hvis man altid skal finde statslige løsninger på problemer i den finansielle sektor, kunne vi jo ærlig talt lige så godt følge Enhedslistens forslag og nationalisere hele møget, for så var det meget lettere, så behøvede vi ikke alle disse fiksfakserier. Det er Fremskridtspartiets holdning, og den vedstår vi gerne, vil jeg sige til statsministeren.

Så vil jeg i øvrigt gerne sige om udtalelserne om krateret i Hobro og de manglende arbejdspladser og hr. Holger Graversens tale osv.: Hvad er det dog for noget vrøvl! Vi har jo haft bankkonkurser før. De giver turbulens i nogle dage, og de aktionærer og obligationsejere, som mister penge, mister jo penge i begge tilfælde. Og kunderne – jamen herregud, der findes så mange andre pengeinstitutter i den by! I Lindknud-Hovborg var Brugsen bank for en eftermiddag, og så gik livet i øvrigt videre. Dem, der var problemer med, var indskyderne, det var obligationsejerne, og det var aktionærerne. Og de ville være stillet fuldstændig på samme måde.

Og så vil jeg gerne sige til statsministeren, når han siger, at oppositionen ikke vedstår aftalen fra sidste år: Det er jo ikke sandt. Da havde statsministeren jo ikke været statsminister så længe, så jeg havde en naiv tro på, at når statsministeren sagde noget, så kunne jeg regne med det.

Så havde statsministeren mod til at sige – det var lige efter, at vi havde fået at vide, at vi skulle have en ny politisk moral: Hvis denne beretning er negativ for nogle af mine ministre, så vil jeg ikke være bleg for at drage de politiske konsekvenser. Statsministeren gentog det, og jeg hå-

ber og tror på, at tv vil minde statsministeren om det ved selvsyn i aften.

Det, der er tale om, er desværre, er jeg ked af at skulle sige, skatteministerens ansvarsforflygtigelse. Det er, at skatteministeren ikke er den person, som jeg troede at skatteministeren var. Hvis han var det, så havde han ikke siddet på regeringsbænken i dag. Så havde han været tidligere skatteminister, og så havde jeg taget hatten af for ham. Det kan jeg desværre ikke.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Statsministeren burde have sparet Folketinget for den gardinprædikene om, hvad der eventuelt kunne være sket, hvis der havde været valgt en anden løsning i sagen, hvis Himmerlandsbanken var gået konkurs eller hvis noget andet.

Det er fiktivt snak. Det her drejer sig om, hvorvidt lovene skal overholdes eller ej, om en regering må administrere ulovligt eller ej. Det er simpelt hen ret enkelt, og det er et forsøg på at få debatten til at handle om noget helt andet end det centrale, når statsministeren begynder med alle disse fiktive ting.

Det undrer mig lidt, at statsministeren stadig ikke vil svare på de spørgsmål, som jeg stillede i starten af debatten, og som vi har stillet mange gange før i dag. Det må ellers være ret enkelt. Jeg spurgte og har spurgt flere gange, om regeringen selv mener, om statsministeren selv mener, at skatteministeren har informeret Folketinget korrekt.

Der har nu været meget lang tid til at læse de forholdsvis få svar, der er givet til Folketinget i spørgetid og i udvalg, og hvad ved jeg. Det drejer sig ikke om andet end 1 eller 2 cm papir, altså langt mindre end det omfattende materiale, der ligger i beretningen, og som man jo sagtens kunne sætte sig ind i på en enkelt dag eller to.

Sidste mandag fik man dette her, og siden da har man vidst, og statsministeren har vidst, at det var centralt for os at få oplyst, om regeringen selv mener, at skatteministeren har informeret Folketinget korrekt. Ikke desto mindre må vi se i øjnene, at det vil statsministeren ikke svare på. Regeringen vil altså ikke engang selv stå inde for skatteministerens svar til Folketinget, og det er meget tankevækkende.

Og så fik jeg heller ikke svar på, hvorfor det er så klart for regeringen, at tjenestemændene kan drages til ansvar, når regeringen ikke engang selv vil stå ved det politiske ansvar, der er i denne sag.